

Bíbor

Már fiatalon elhatározta, sose megy férjhez. Nem szeretnék senki özvegye lenni, hajtogatta. Hogy esetleg valamilyen okból ő távozna el hamarabb, arra egyáltalán nem gondolt. Nem is volt miért erre gondolnia, hajadon maradt.

Az özvegyeknek is megvannak az előnyei, győzködték, főleg akik nem kis vagyonkát örököltek elhunyt házastársuktól. Bíborka csak legyintett, örökölni, azt nem, illetve lehet, vagyis igen, de azt ki kell várni, ami fárasztó. De azért a halállal ne viccelődjünk, és lehunyta a szemét. Azt azonban nem tudta megállni, hogy meg ne jegyezze, mi is lenne vele özvegyként ilyen névvel, mint Bíborka, főleg, hogy ennek megfelelően öltözködik. Hogy nézne ez ki a gyász idején? Bíborban. Mert szeretett vörös ruhában járni, jól illett fekete hajához. Szerinte a külső ad tartást az embernek. Az anyám, mit örökölt korán elhunyt apámtól? Olvashatatlan kéziratokat és a doktori címet. A temetés után ki is írta az anyám az ajtóra, dr. Kelemen Károlyné. A sokemeletes tömbházban ezután gyakran becsengettek, néha éjjel, orvosi segítségre lenne szükség azonnal, és gyakran jogi tanácsért zaklatták. Kis idő után köszönését se fogadták. Anyám szerint irigyek az emberek.

Bíborka nem arról volt híres, hogy türelmesen várjon bármire, például a meggazdagságra, ő a cselekvés embere volt. Ha már özvegy és gazdag örökös nem lehet, más érvényesülési tervet dolgozott ki. Egyetemi tanulmányait summa cum laudéval végezte, nem volt még negyven éves és a biokémia szakon kandidátusi fokozatot szerzett, várható volt, hogy a nagydoktori után már prof., hab. lesz. Szakterülete a genetika volt. Sokáig fel se merült saját génjei továbbadása. De őt is elérte ez a vágy, ha nem is akart férjhez menni. Csak rövid kalandjai akadtak, és gyereket ezekből semmiképpen se szeretett volna, túl sokat tudott a génekről. Felmerült a spermabank, ennek előnye, hogy a donorokat kivizsgálják, legalább a komoly betegségek kiszűrhetők. De az anonimitás és az, hogy az apa külső jegyeit, megjelenését nem láthatja, elriasztotta. Az is, hogy kimondottan ilyen célból ismerkedjen, rettegett attól, hogy az esetleges apa, ha megtudja a terhességet, akkor nem tud majd szabadulni tőle, ez meg homlokegyenest ellenkezett azzal az életfelfogással, amit sok éve kialakított.

Boldizsára egy rendezvényen figyelt fel, a zenekarban unottan pengette a gitárját, nem is nézett a közönségre. Bíborka szeme mégis megakadt a férfin, a reflektorok fényében torzonborz hajkoronája bronzosan csillogott, vörös és mahagóni melírcsíkok villódtak a fe-

jén. Festi a haját, és Bíborka már el is fordította a fejét. Az előadás végén azonban egyértelműen látszott, nem festett haj az. Pezsgőspoharával a büféasztalnál a gitáros mellé állt és jelezte, szeretne koccintani vele, amire a férfi is megemelte poharát, de nagy lelkesedés nem látszott rajta. Amikor összekoccant a két pezsgőspohár, világító, zöld szemével a nőre nézett, és annyit mondott: Boldizsár vagyok. A nő ismerte a nevet a Bibliából, vajon ez a háromkirályok közül a fekete bőrű? Elvetette. A férfi világos bőrű volt, pedig szerinte a név kötelezi viselőjét, de ez itt nem jött össze. Ők azonban összejöttek.

Boldizsárról kiderült, egyedülálló, alkalmi zenélésből él, de rövidesen ő lesz a király, erről meg van győződve. Sok részletet erről a királlyá válásról Bíborka nem tudott meg, de azt igen, hogy a férfinak egy vasa sincs, de ha akadt néhány forintja, a legdrágább virágot veszi meg. És van önbizalma. Kinézetre egy ilyen fiúgyereket képzelt el, magának, csak magamagának. Semmi közösködés.

Meglett a gyerek. Csak egy dologban hibáztat, kislány született. A férfi tombolt, rászedte a nő, ő nem akar gyereket, családot, most fizetheti nem létező keresetéből a gyerektartást. Ekkor Bíborkát már egyáltalán nem érdekelte a potenciális király, megvolt a királykisasszony. Megbékélt azzal, hogy lányt szült, csak a névadással volt gondja. Bíborka nevet nem akart adni, csak semmi kicsinyítőképzés, végül a Bíbor név mellett döntött, megnézte a névlistában, bejegyzett.

Bíbornak már születésekor csillogó, bíborvörös haja volt, amikor Boldizsár meglátta, csak sóhajtott, DNS-vizsgálat sem szükséges. Csak a fizetés aggasztotta. Bíborka kijelentette, írásban mond le a gyerektartásról, de kiderült, ez a pénz a gyereket megilleti. Nem akart háborúba bocsátkozni az apával, közjegyzőnél adott egy nyilatkozatot, nagy összeggel tartozik a férfinak, ezt törleszti hónapoként, és megegyeztek abban, ezt a férfi viszszaulja, így a két pénzutas nagyjából kiegyenlíti egymást. Bíborka utalt is rendesen, de a napkeleti király nem vette annyira komolyan a dolgot, a nő akár le is állíthatta volna a további folyósítást, mert tudta, Boldizsárnak nincs pénze ügyvédre, pereskedésre, de nem tette, munkája mellett Bíbor nevelése kötötte le minden szabad percét. Az apa kerülte a lányát.

A kislány haja mindenütt feltűnést keltett, smaragd zöld szeme messzire világított, és mindig jókedvűen mosolygott. Kamaszkorban kezdődtek a gondok, de Bíborka ettől nem ijedt meg, tudta, ezen túl kell esni. Nem estek túl. Bíbort csak az öltözködés érdekelte, ez eleinte tetszett az anyjának, igényes a megjelenésére, akár csak ő, ezek az ő génjei. Aztán egyre rosszabb lett a helyzet, tanulmányait mindenütt abbahagyta. A zene felé próbálta irányítani, de ez se vált be, hiába vett lányának gitárt. Hol vannak Boldizsár génjei, kérdezte magában a biokémikus. Azok bizony ott voltak. A kislány, ahogy nagykorú lett, a félkarú óriásokkal birkózott, mint később kiderült, apja nyomdokába lépve. Minden pénzt, ami a kezébe került, elvesz-

tett. Eltűntek a szép ruhái, anyja kérdésére azt hazudta, kölcsön adta szegény barátnőinek, de kiderült, pár forintért eladta a márkás holmikat, aztán kisebb lopásokat is elkövetett. Bíborka végül Boldizsárral próbálta megvitatni, mit lehetne tenni. Meghívta vacsorára és elmesélte, mi történik a lányukkal. A férfi csak hümmögött, van neki elég baja, a nő eye meg, amit főzött. Bíborka fejében még napokig csengett ez a mondat, és a képtől is nehezen szabadult, Boldizsár vörösös haját, ami sötétbronzosba ment át, az itt-ott felbukkanó ősz hajszálak még vonzóbbá tették. Közben kapta a környezete jó tanácsait, hogyan kell gyereket nevelni, mert ehhez mindenki ért. Megtakarított pénze is fogyni kezdett.

Bíbor egyik este nem jött haza, sőt, reggel sem volt az ágyában, anyja három napig ke-restette a rendőrséggel. Negyedik napon egy fiúval kézen fogva állított be, ami eddig se volt ritka eset. De most kivételesen kedvesen szólt anyjához, a gyűrűsujján lévő halálfejes ezüst gyűrűt mutatta, eljegyeztük egymást Áronnal és jövő héten összeházasodunk. A fiú szakadt nadrágot viselt, tarajos, vörös punk frizurát, szó nélkül belépett a nappaliba, ledőlt a kanapéra, bakancsos lábát feltette az ülésre. Bíborka nem tudott szólani, akkora gombócot érzett a torkában, szédült, szíve dübörgött, és amit a lánya mondott, csak messziről hallotta: nem leszek én vénlány, mint te, aki még apához se akart férjhez menni! Megka-paszkodott a fogasban, lecsúszott a cipős szekrényre, leült, pár perc után tudott csak fel-állni és a bútorokba fogódzkodva bement a nappaliba, ahol már nem volt senki. Ledőlt a kanapéra, reggel ébredt fel.

Áron minden este ott aludt, előtte kievett mindent a hűtőből, majd egy hét után el-tűnt. Bíbor semmit se szólt, anyja sem kérdezte, mi történt. Talán jó lecke ez a lányának. Pár nap múlva ajánlott levelet hozott a postás Bíbornak. Hagyatéki tárgyalás lesz, apja au-tóbalesetben életét vesztette, nagykorú lányát jelölte meg egyedüli örökösnek. Egy rövid összefoglalót is tartalmazott az értesítés. Ingatlan: egy évek óta romokban álló viskó kül-telken, kerttel, amit évekig nem tudtak semennyi pénzért sem értékesíteni, a terület kar-bantartásának elhanyagolása miatt tartozik az önkormányzatnak. Személyes holmi szin-te semmi, a gitár is tönkrement az ütközés során, a bakelit lemezgyűjtemény érintetlenül megtalálható a lakásban. Tetemes adósság is fennáll, kölcsönök vissza nem fizetése miatt. Bíbor nevetve olvasta fel anyjának a szöveget: Tök jó ez a lemezgyűjtemény, jó fej volt az öregem, ezeket most jó pénzért el lehet adni, de nem folytathatta, Bíborka újból elszé-dült, a szívéhez kapott és összeesett. Lánya ímmel-ámmal felhívta a mentőket, anyját si-került újraéleszteni, beszállították a kórházba. Másnap újból kapott egy rohamot, ekkor már nem tudták megmenteni.

Bíbor a temetésen talpig feketében volt. Eddig is így öltözködött, szegecses dzseki, ba-kancs, sötét napszemüveg. A gyászolók megjegyezték, szegény árva kislány, hogy dolgoz-a fel ezt a kettős tragédiát. A lány lehajtott fejjel állt a sírnál, a földet nézte és azon gon-dolkodott, vajon melyik repülőjegyet veheti meg, a Las Vegasba szólót, vagy csak a Mon-te Carlo-ira telik. Matekból sem volt jó, így nem tudta kiszámítani, pedig próbálta, hogy ha anyja örökségéből levonja az apja tartozását, hány forintja marad. ■ ■ ■

■ **Abafáy-Deák Csillag:** író, művészeti író. Kolozsváron szerzett bölcsészdiplomát, első írásai Abafáy Csillag álnéven jelentek meg. 1979-ben Németországba települt, a müncheni egyetem pszichológia szakán diplomázott. 1992 óta él Budapesten, prózát publikál, valamint a kortárs képzőművészetről rendszeresen közöl esszéket. 2013-ban Kölüs Lajos társszerzővel megjelent *Fókuszváltás* című kötetük a kortárs képzőművészetről. 2015-ben a *Kötött pálya*, 2018-ban a *Nem könnyű szeretni* című novellás-kötete a Parnasszus Kiadó gondozásában látott napvilágot.